

A Pécsi Tudományegyetem
Általános Orvostudományi
Karának hallgatói lapja

Főszerkesztő

Váncsodi József
j.vancsodi@freemail.hu

Felelős szerkesztő

Prépost Eszter
preposteszter@yahoo.com

Olvasó szerkesztő

Nagy Csaba
Solymos Andor
Tinku Dóra

Tördelő szerkesztő

Szukits Sándor

Munkatársaink

Cseh Judit
Hornják Árpád
Horváth-Sarródi Andrea
Jakab László
Lőcsei Zoltán
Markó Lajos
Mokán Péter
Nagy Árpád
Németh Erzsébet
Piski Zalán
Wu Yen-Ying
Zubán Dániel Rafael

Megjelenés időpontja:

2005. március

Szerkesztőség címe:

7624 Pécs, Szigeti út 12.
Diákiroda, Confabula
Tel.:(72)536-000/1541
fax:(72)536-111

E-mail elérhetőség:

confabula@webmail.hu

Megjelenik 1300 példányban

Készült a PTE-ÁOK
Nyomdájában

TARTALOM

Egyetem

Egy ember, Egy hivatás - Dr Belák Gergely	04.
Megkérdeztük olvasóinkat - Kollégiumok	08.
TDK oldal	10.
A-buli volt, van, lesz?	12.
Közérdekű	13.
HuMSIRC oldalak	14.

Kultúra

Kulturális ajánló - József Attila év	16.
Szubjektív	17.
Könyvajánló - Alberto Moravia	18.
Gastro oldal	20.
Múvi kritix - Vejedre ütök	21.
Filmlevelek	28.
Az egészséges pesszimizmus	30.
non@me.net	31.
Fülhöz szóló ajánlatok	32.
Ezo	35.
Publicisztika - Mikor a víz az úr	36.
Havinovella - A kék medve	40.
Vena Literatura	41.

Deutsche Seiten

Ungarisch die Wahl der Qual	24.
Neo	25.

English pages

The German students	26.
---------------------	-----

EGY EMBER EGY HIVATÁS

**Interjú
Dr. Belák Gergellyel**

Azt hallottam, hogy középiskolai tanulmányaidat Pannonhalmán végezted. Gondolom, életedben ez egy biztos sarokkő. Mi jut eszedbe, ha kicsit elidőzől múltbéli emlékeid társaságában?

Most egy nagyon szép kép jutott eszembe: Már általános iskolás koromban is ministráltam – ugyanúgy, ahogy Pannonhalmán –, meghatározó élményem, ahogy készültünk a hajnali szentmisére, imádságra érkeztek az atyák, felhangzott a gregorián ének, a román kori templomba a színes ablakokon bevilágítottak a kelő nap sugarai... És valahogy az egészen volt egy efféle hangulata, mindamellett, hogy áthatották az egyéni élmények, a barátságok, a kirándulások.

Mi ösztönzött az iskolaválasztáskor?

Két bátyám járt már Pannonhalmára, úgyhogy sokat hallottam tőlük, és azt gondoltam, hogy én is szeretnék oda járni. Egyértelmű volt számomra, hogy szívesen kipróbálnám, milyen lehet ott élni, tanulni. Ezt a hagyományt a család is tovább folytatta, mert az öcsém is oda járt, és úgy tűnik, a másik öcsém is oda fog járni. Valamint egy unokaöcsém is Pannonhalmán végzett, úgyhogy belákokból jól állunk...

Ez a karakteres iskolatípus mennyire váltotta be a hozzá fűzött reményeidet?

Nem tudom. Egy nyolcadik osztályosnak szerintem még nincsenek konkrét elvárásai. És a gimnáziumi éveket nem úgy gondolja végig az ember, hogy akkor ez most jó volt, vagy hogy ez egy befektetés. A gimnáziumi éveim Pannonhalmán teltek el, így nincs összehasonlítási alapom, hogy milyen lett volna máshol. Azt mondhatom, hogy nem bántam meg, és a nehézségek ellenére jól éreztem magam. Rengeteg dolgot köszönhetek Pannonhalmának, és azon belül különösen

némelyik szerzetes atyának, mind tudásban, mind pedig látva az ő életpéldájukat.

Ezt követően egyértelmű volt, mint cél az orvosi egyetem?

Nem tudok konkrét indokokat mondani, hogy miért jöttem az orvosira, annak ellenére sem, hogy édesapám is orvos. Valahogy ehhez éreztem kedvet: láttam benne a kihívást, de ugyanakkor tartottam is tőle, hogy vajon jó vagyok-e erre a dologra, meg tudok-e felelni.

Persze, ha pszichológus volnék, most mondhatnám azt, hogy a tudatalattidban konzerválódott édesapád hivatása, és egyfajta példakövetés jelenik meg a döntésedben...

Lehet, hogy benne van... Cipész apuka, cipész fia... Mégsem mondanám, hogy egyértelmű elhatározás volt, hogy akkor én is orvos leszek. Próbáltam meghozni a saját döntésemet, hiszen ha csupán egy apai ráhatásra valaki elmegy egy orvosi egyetemre, akkor abból nagy csalódás lehet.

A középiskola katonás szigora után beköszöntöttek az egyetem felszabadultabb, önállóbb évei. Könnyű volt átállni, beilleszkedni?

Furcsa volt, és megmondom őszintén, hogy élveztem ezt a szabadságot Pannonhalma

Interjúalanyom balról a második

Elsőként még Indonéziáról volt szó, de végül Srí Lankára utaztunk, a Magyar ADRA (az adventista egyház szeretetszolgálat) szervezésében. A csapat a következő emberekből állt össze: Benedek György sebész főorvos, Pesti Imre belgyógyász, kardiológus, Sitkei Péter, az ADRA munkatársa. Már váltásként érkeztünk, így könnyebb volt a dolgunk: mert megvolt, hogy hova megyünk, megvolt a szállásunk, megvoltak a gyógyszerek... Kicsit nehéz egy ilyen katasztrófa kapcsán segíteni. Szerintem rengeteg olyan gyógyszer érkezett a térségbe, amit sosem használnak fel, mert elsőként a világ segíteni próbált, de nem volt, aki koordinálja, vagy felmérje a helyzetet...

Milyen érzésekkel utaztál, illetve érkezted meg a helyszínre?

Megmondom őszintén, hogy ugyanazokat a dolgokat láttam a tévében, amiket mások. Kicsit féltem, hogy mi lesz, hogy tudok-e segíteni, és bennem volt az ismeretlentől való félelem.

Bennem felmerült a kérdés, hogy mennyire valós a kép? Esetleg megint a média vetette el a súlykot, mert kizárólag a legvéresebb, legbrutálisabb képeket mutatják? De az áldozatok száma önmagáért beszélt.

Én a számokból indultam ki, és azt gondoltam, hogy ez valóban nagy tragédia. Bár helytelen az áldozatokat „kilóra” mérni. De ha egy ekkora területen, ennyien meghaltak, akkor az csak egy nagy tragédia lehet, és akkor nem hiszem, hogy túloznak a képek. Ezért arra számítottam, hogy még komoly problémák lehetnek közel egy hónappal a tragédia után is, ugyanis mi január tizenhatodikán indultunk. Előtte beszéltem néhány orvossal más csapatokból, hogy mégis mire készüljek, vagy mit vigyek feltétlen magammal.

Pontosan mi volt az úticél?

Kalmunainak hívják a várost, ami Srí Lanka keleti tengerpartján fekszik. Elsőként Colomboba érkeztünk, ahol az ADRA-nak van egy irodája. A terv szerint itt vártuk volna az előző csapatot, hogy tapasztalataikról beszámoljanak, felvázolják az aktuális helyzetet, aztán ugyanazzal a kocsival mentünk volna vissza, amivel ők érkeztek. Csak sajnos őket baleset érte, és csak plusz szervezés árán tudtunk eljutni a táborba.

Pontosan milyen ellátó tevékenységet folytattatok?

Ez egy alapellátás volt, annak a kétezer embernek, akik a két menekülttáborban laktak, melyek alapvetően eltértek egymástól. A Zahira tábor bentlakásos volt, olyanok számára, akiknek sem házuk, de még nagyon rokonuk sem volt. A másik az Aszafena tábor volt, ahol olyanok tartózkodtak, akiknek éjszakára volt hova menniük, viszont nappal részesültek az étel- és pénzosztásban, illetve az orvosi ellátásban. Délelőtt az egyik, délután pedig a másik táborban tartottunk rendelést. Sok elfertőződött, esetenként kukacos sebbel talákoztunk. Aztán jónéhány lázas beteg érkezett, egyikük kifejezetten malária gyanús volt, ami végül beigazolódott. Széles volt a paletta: malária, Dengue-láz, TBC, tífusz, csupa trópusi betegség, melyekkel számolnunk kellett, de szerencsére mégsem talákoztunk velük.

Volt-e valami különösen megrázó, esetleg életre szóló élményed?

10 TDK OLDALAK

TDK Tisztújító Közgyűlés

A „házi” TDK Konferencia Díjkiosztó Ünnepe után megtartottuk az évente esedékes tisztújító közgyűlést. A következő tanévben az alábbi hallgatók alkotják majd a diák vezetőséget: Avar Péter Ágoston (IV. évf.), Balogh András (III. évf.), Halász Melinda (IV. évf.), Kauth Zoltán (III. évf.), Keszthelyi Dániel (III. évf.), Maász Róbert (III. évf.), Mikor András (V. évf.), Nagy Csaba (III. évf.), Papp Emőke (III. évf.), Varga Judit (IV. évf.), Weissdorn Renáta (V. évf.),

TDK konferencia

2005. február 10-12. között rendeztük meg karunkon a hagyományos Tudományos Diákköri Konferenciát. Közel száz hallgató tartotta meg 10 perces előadását munkájáról. Az idei tanévben is sok színvonalas prezentáció került bemutatásra. Jelen számunkban közöljük azon díjazott hallgatók névsorát, akik a Szegeden 2005. március 21-23. között megrendezésre kerülő Országos Tudományos Diákköri Konferencián is bizonyíthatják felkészültségüket.

Szeretnénk felhívni mindenki figyelmét, hogy az előadáskivonatokat (absztraktok) formai követelményeit a jövőben vegye nagyon komolyan. Ebben az évben még nem járt pontlevonás ezek be nem tartásáért. A jövő tanévtől kezdve a szervezők nem fogják elfogadni a követelményeknek nem megfelelő absztraktokat. Nagyon lényeges, hogy

- Hány gyakorló pszichiáter kell egy villanykörte kicseréléséhez?
- Egy. De a körtének akarnia kell a változást!

Mobiltelefon eladó ajándék
kertesházzal.....

Irányár: 20.000.000 HUF

mindenki megszokja az előzetesen megadott formátum precíz betartását, hiszen a hallgató későbbi orvosi pályája során minden bizonnyal részt vesz majd országos vagy nemzetközi tudományos kongresszusokon, ahol a nem megfelelő absztraktokat indoklás nélkül figyelmen kívül hagyják.

A következő oldalon lévő táblázatban közöljük az OTDK-ra továbbjutott hallgatók névsorát

* Plávic Eszter kiemelt Dékáni I. Díjat kapott

** Várnai Réka a Családorvos Kutatók Országos Szövetségének Különdíját nyerte el.

Az fent felsorolt 24 hallgatón túlmenően a PTE-ÁOK Gyógyszerész Szakjáról további négy hallgató képviselheti karunkat Szegeden.

Avar Péter Ágoston IV. évf.
Beck András V. évf.
Börzsei Rita IV. évf.
Tóvölgyi Zsuzsa IV. évf.

A díjazottaknak és a továbbjutottaknak gratulálunk.

-Solymos Andor
TDK Elnökség

KÖNYVAJÁNLÓ

Alberto Moravia (1907-1990)

Az foglalkoztatott az elmúlt napokban, tulajdonképpen miért is érdemes elolvasni egy regényt, verset vagy novellát... talán, mert olyan információkat nyújthatnak, amely más nézőpontból közelít meg például történelmi eseményeket, emberi szerepeket és viszonyokat.

A két könyv, amit Moravia-tól olvastam, olyan élményt nyújtott (pont a fenti szempontok alapján), hogy belső kényszert érzek mind a kettő ajánlására.

Az elsőt, a *Megvetés-t* (1954) egy barátnőmtől kaptam kölcsön, akihez szintén ugyanilyen módon jutott. Egy nap alatt elolvasható regény, könnyű és érdekes. Egy szerelemről szól, ami két év után átalakul megvetéssé. Arra világít rá, hogy két ember között óhatatlanul előfordulnak olyan félreértések, amelyekről egyik fél sem hiszi, hogy félreértés. Mindketten bizonyosak abban, hogy a másik fél kizárólag úgy gondolhatta, ahogy ő; miközben mindkettő fejében más van. A könyvből láthatjuk, hogy a férfiak hajlamosak arra, hogy nagy erőfeszítéseket tegyenek egy

nő kedvéért, miközben nem veszik észre a társuk segélykérő jeleit.

Érdeemes elolvasni, de nekem még jobban tetszett Moravia, *Egy asszony meg a lánya* című regénye, aminek filmváltozatát minden biztonnal sokan látták (rendező: Vittorio de Sicca, főszereplő: Sophia Loren). A történet a második világháborúban játszódik, főszereplője egy asszony, Cesira. Az ő szemével, gondolkodásmódjával követhetjük végig, miként üzi el őt szép lányával (Rosettával) együtt a háború római üzletükből a hegyekbe, paraszti gazdálkodások menedékébe. A történet másik fontos szereplőjével itt a hegyekben ismerkedhetünk meg egy tanult fiatalember, Michele személyében. A fiú lényeges társadalmi, etikai problémákat tár föl a könyvben szereplő két nő, és így az olvasó számára is. A történet végére megismerjük, milyen változásokat idézhetnek elő a háború borzalmi az emberekben. Végül Cesira és Rosetta visszatér Rómába.

Miért érdemes elolvasni... emlékszem, általános iskolai történelemtanárunk, milyen igyekezettel próbálta elmesélni Olaszország sorsát a II. világháborúban. Arról beszélt, hogy az 1943. szeptemberi német megszállás után az angol-amerikai csapatok olyan lassan haladtak felfelé az olasz csizmán, mintha egy női csizma lenne, amin finoman tapogatóznak. Így csupán 1944. júniusában szabadítják fel Rómát. Ez a pár mondat bizonyára sokáig nem jutott volna eszembe, ha nem olvasom ezt a könyvet, és nem látom be, hogy ez a hosszú idő micsoda töméntelen várakozás és szenvedés forrása. A regény elolvasása előtt egyáltalán nem gondoltam az ott élő emberekre, csak annyit tudtam a háborús időszakról, amit az iskolában meg kellett tanulnunk. A könyvben szereplőknek is csupán információhalmaz a háború mindaddig, amíg saját bőrükön nem tapasztalták az éhezést, a félelmet, a katonák kegyetlenségét, amíg nem hallották a bombák hangját, amikor mellettük robban. A háború sok ember jellemét megváltoztatta, az együtt bujkálók

EFETN

egészségügyi felsőoktatási napok

2005. április 01 - 09.

01 - 03. péntek - vasárnap

33. Medikus Kupa - Egészségügyi felsőoktatási intézmények sportversenye

04. hétfő

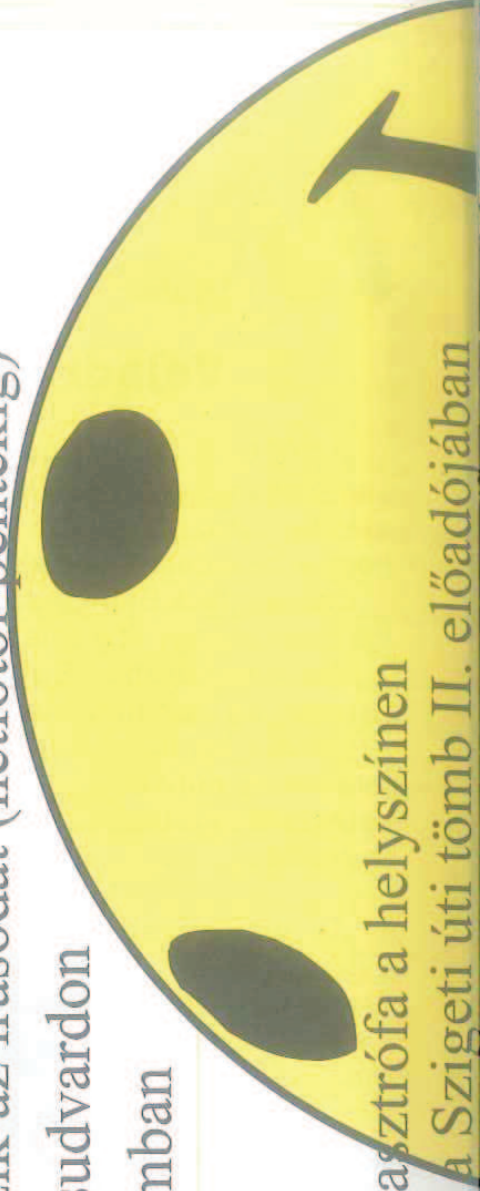
Grafológiai tanácsadás - elemzik az írásodat (hétfőtől-péntekig)

Paintball - külön buszokkal Pécsudvardon

Garden party - az "A" kollégiumban

05. kedd

Elsősegélynyújtó verseny - katasztrófa a helyszínen
Dr. Csókay András előadása - a Szigeti úti tömb II. előadójában

Medikus Mozi - Pán Péter 20:00-tól az Uránia Moziban
Villányi bortúra - külön buszokkal

06. Szerda

Egységügyi Állásbörze - a Szigeti úti aulában

Főzőverseny - a Berek utcai tömbben

Teaház és Játzóház - a Szigeti úti tömbben

Bödöcs Tibor humorista előadása - az elméleti tömb IV. előadójában

07. Csütörtök

24 órás foci - a Mozgástani Intézet tornacsarnokában

Jamie Winchester és Hrutka Róbert koncert - a Szigeti úti aulában

08. Péntek

Horgászverseny - Abaligeten

Amatőr zenekarok tehetségkutató versenye - a PEK-ben

Kispál és a borz koncert - a PEK-ben

09. Szombat

Medikus Bál - a Szigeti úti aulában

AZ EGÉSZSÉGES PESSZIMIZMUS

Mottó: „Ami el tud romlani, az el is romlik”
(Murphy)

Sokaknak biztos elégük van az állandó o p t i m i s t a - p e s s z i m i s t a viccekből, vagy a fenti idézetet is a lejáratott kategóriába helyezik, és úgy vélik, ebben a témában nem lehet újat mondani. Alighanem igazuk van. És ezzel a vallomással világossá válik, hogy ezen kedves olvasóink ebben a kérdésben pesszimisták. A rossz tréfát félretéve valamelyest igaz ez a fajta besorolás; és ha nem is naiv, jámbor reménykedők és búskomor vészmadarak csoportjára egyszerűsíthető a helyzet, azért tény, hogy van, aki optimista, és van, aki pesszimista. Sokszor mindkettő egyszerre, vagy szélsőségesen egyik, adott szituációtól függően. Hiszen ki látott végletekig optimista medikust anatómia szigorlat előtt? Na ugye. Hogy én minek vallom magam? Én az egészséges pesszimizmus híve vagyok. Vagyis, ha mindig fel vagyok készülve a lehető legrosszabbra, csakis kellemes meglepetés érhet. Elméletben ezt könnyű elképzelni, de a gyakorlati megvalósítás felett Damoklész kardjaként lóg egy esetleges rossz helyzet kiváltotta túlzott búskomorság, vagy ellenkezőleg, kellemes élmények hatására bekövetkezett fokozott optimizmus. Persze néha mindkettő jól jön, de csak mértékkel, hisz megvan az öröme a végtelen reménykedésnek és egy esős délután, kisebb szerelmi csalódás kiváltotta ideiglenes búskomorságnak is, bármely meglepőnek tűnik is ez a megállapítás az utóbbi esetben. Szóval próbáljuk az egészséges pesszimizmus arany középútját járni az élet során, de készüljünk fel, hogy úgysem sikerül. Aztán ha összejön, és segít – hát, akkor mégis igazunk volt.

Van, aki alaptermészete szerint hajlamos az ilyen gondolkozásra, de mi, medikusok

tudjuk, hogy a klinikai felfogás is ezt tükrözi, és mivel ebben a szemléletben oktatnak minket, ragad ránk belőle bőven. Hisz ha jön a beteg, először ki kell zárni a legrosszabbat, nehogy az akut következmények jóvátehetetlenek legyenek. A gyógyítás során ez nagyon hasznos tud lenni, de a magánéletben hátrányai is vannak. Példaként említenék mondjuk egy gyerekgyógyász szülőt, aki esetleg kis csemetéje legkisebb tüsszentésére is halálra aggódja magát, vagy azt az élményemet, amikor felsőbb éves szobatársamnak panaszkodtam, hogy kezdek megbetegedni, erre a felsorolt pár tünet után egyből eljutott a következmények felsorolásában az esetleges meningitisig. Persze a medikus megy utoljára orvoshoz, hisz nagyjából sejti, mi vár rá, és hiába mondják neki, hogy nem fog fájni. Persze... Annyira mondjuk nem fáj, mintha kétszer annyira fájna.

Természetesen az egészséges pesszimizmus szerint felkészíthetjük magunkat ilyen esetekre is, és ez sokszor máskor is használható az életünk során. Hiszen mindenkivel történnek rossz dolgok, ezzel meg kell tanulni együtt élni, különben frusztrált és boldogtalan lesz az ember. De ha egy kicsit felkészülünk ezekre, talán egy hangyányival jobban tudunk örülni a valóban szép dolgoknak – ezekre példát nem írok, úgyis mindenki kórusban sorolná. Lássuk meg, hogy a tél után tavasz jön, de ne átkozódjunk, ha egész februárban-márciusban kutya hideg és latyak van, hisz a lehetőség megvan rá. Ha korábban jön a tavasz, akkor meg csak még szebb. Látjátok? Nem is olyan bonyolult. Csak kicsit fogjuk vissza a túlzott optimizmust, egót, fölösleges reményeket, és élvezzük az életet úgy, ahogy van, mert megéri.

Tessék, végén még átmegyek optimistába... ;)

-Metil-

süllyednek „egyszerű” zenévé. Azon ritka szerencsések egyike vagyok, akik január 22-én élőben hallhatták idén 25 éves kedvenc zenekarukat.

Az R.E.M. különösebb bemutatására nem is vállalkozhatom, már csak azért sem, mert Mike Mills, Peter Buck és Michael Stipe (illetve a zenekarból már kilépett Bill Berry) Everybody Hurts című világsikerét minden zenekedvelő már a címeről megismeri, hangról pedig még legalább öt számot.

Azt viszont már kevesebben tudják, hogy a 45 éves Stipe hangja az idők folyamán mit sem veszített különös varázsából, ahogy szövegei sem. A nyitódal, a Leaving New York napok alatt meghódította a (sajnálatosan) hazánk zenei ízlését formáló kereskedelmi rádiókat. A The Outsiders gitárjátéka, szövege, és – nem utolsósorban a Mills által megfogalmazott állítólagos mondanivaló (ami ugyan „csak” az ő verziója, amiről elég sejtelmesen nyilatkozott) – miatt emelkedik ki. Tanúsítja is a The Worst Joke Ever-el és az I Wanted To Be Wrong-al egyetemben, hogy bizony határozottan politizáló trióról van szó.

Vonaton igen sokszor hallgattam az albumot. Mintha utazásra találtak volna ki! Kivéve persze a High Speed Train című számot, mely bizonyára magyar vasúton nem is születhetett volna meg... Egyedül a záró, és

egyben címadó számot nem sikerült még megemésztennem.

Az albumon már nem szereplő, de a koncerten elhangzott I'm Gonna DJ c. számukból egy már igazán alternatív rockot prezentáló következő album sejtethető... Ha lehet, hallgassátok meg. Ehhez a szöveg megértése eléggé fontos, de nem nélkülözhetetlen.

-hoarpi-

Tíz előjele annak, hogy a barátnőd dobni akar:

1. A hitelkártyád és a haszkörfogatod is elérte a limitet.
2. A lány már három hete jeggyűrűt visel, holott nem rémlik, hogy eljegyezted volna.
3. Beiratkozott egy vidéki bentlakásos iskolába, ahol heti hét nap van oktatás.
4. Közli veled, hogy valamit mondani akar a Mónika Show-ban.
5. A szerelmes leveleit parfüm helyett formaldehiddel itatja át.
6. Mindig így mutat be: "Bemutatom egy régi barátomat."
7. Amikor üzenetet hagy a rögzítődön, a teljes nevének mutatkozik be.
8. A másik barátnőd is otthagyt.
9. A szobája falán a darts közepén van a fotód.
10. A barátnői jelentőségteljesen néznek rád és ezt kérdezik: "Még nem tudod, ugye?"

Pesszimista-hipochonder

dombtetőn őrzi a jobb korokban jobblétre szenderülteket. Aztán a rendszerváltozás után összegyűltek a világ számos pontjáról a faluból elszármazottak, hogy a vízből kimenekítsék a háborús emlékművet, és néhány falmaradványt, amiből emlékművet emeltek az utókornak, bölcsebb időket remélve... „A tó fenekén Bözödújfalú nyugszik. 180 házának volt lakói szétszórva a nagyvilágban ma is siratják. A diktatúra gonosz végrehajtói lerombolták és elárasztották. Ezzel egy egyedülálló történelmi-vallási közösséget szüntettek meg, melyben különböző nemzetiségű és felekezeti családok éltek együtt évszázadokon át egymást tisztelve és szeretve, példás békességben. Immár a katolikusok, unitáriusok, görög katolikusok és a székely szombatosok fohászaik örökre elnémultak. Legyen e hely a vallásbéke helye és szimbóluma. Állította: Sükösd Árpád 1995”

Sétáltam a vízparton, és próbáltam megérteni a megérthetlent. Szinte tapintani lehetett a romokból áradó mély, feloldhatatlan fájdalmat, az értelmetlen pusztulás keserű jajveszékését. Gyors egymásutánban kattant a fényképezőgép, de azt hiszem, inkább az itthoniak miatt készítettem képeket, ugyanis emlékezetembe feledhetetlenül ivódott bele ez a megdöbbentő emlék.

Valami nyári emlékre vágytam a sűrű hóesésben, és végül újra feloldhatatlan

dolgokról gondolkodom. A szerencsémről, hogy ebben az országban születtem, még akkor is, ha itt is ezekben hagyott kitörölhetetlen nyomokat egy letűnt, gyakran érthetetlen rendszer. A határon túli magyarok jutnak eszembe – természetesen egy magyar „atlantiszról” szól írásom –, akik kezét a honi szavazópolgárok egyértelműen elengedték. A gyűlöletről, mely oly erősen képes a felszínre törni, hogy mindent felperzsel maga körül, és az értelmet használja tűzifául. Ideológiákról, melyek pusztító géppé alakítják az embert, azt a teremtményt, aki szeretni is képes. Azokról a nyaralókról, akik táboroznak ennek a mesterséges temetőnek a partján, és fürdenek benne. Vajon mit mondanak gyermekeiknek, ha azok megkérdezik, hogy miért áll egy romos templom a vízben? Az átokról, mely évről-évre a tó mélyére ránt embereket. Az erőműről, mely néhány év működés után bezárt.

Azt hiszem, mindnyájunk felelőssége, hogy efféle örültségek ne történhessenek meg, hiszen erőtlen az akarat, ha az egyén szintjén felülkerekedik az értelem. *Mert „E kor nekünk szülők és megölők. Tőle kaptuk, mint útravalót, hogy lehessünk hősök és gyilkosok egy időben, egy helyütt és egy személyben. Ki merre fordul, a szerint.” (Örkény István: Pisti a vérzivatarban)*

–díj–

j.vancsodi@freemail.hu

Az egyszem lány férjhez megy. Mikor visszatérnek a nászútról, azonnal felhívja a mamát beszámolni az útról.

- És minden rendben van? - kérdezi a mama.

- Jaj, anyukám, a nászút csodálatos volt, - feleli a lánya -

romantikus és felejthetetlen. De amint hazajöttünk a férjem nagyon csúnya szavakat kezdett használni, ki sem merem mondani őket! - zokogja. Kérlek mama, vigyél haza!

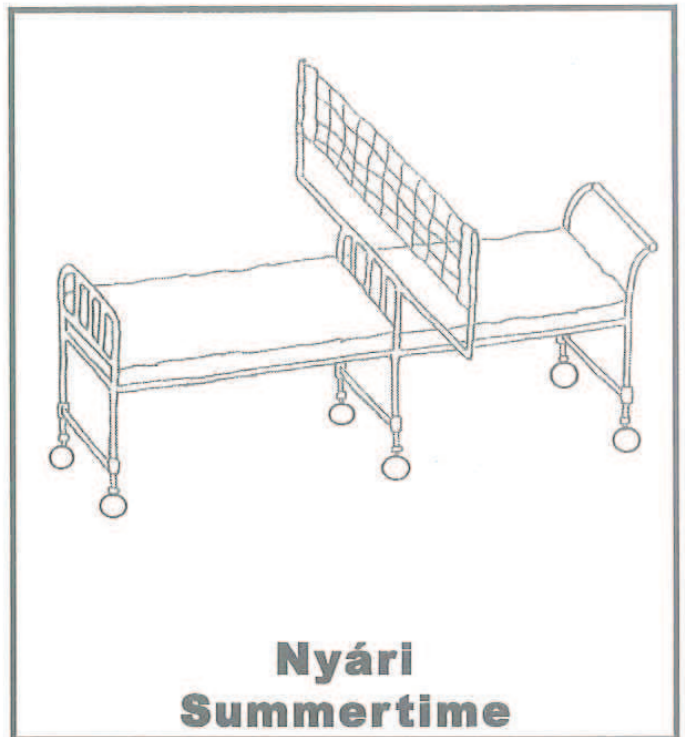
- Na, de kislányom, mégis miket mondott neked az a tróger?

- Jaj, mama, - zokog a lánya - képzeld, olyanokat mondott, hogy FŐZÉS, TAKARÍTÁS, MOSÁS, PORTÖRLÉS...

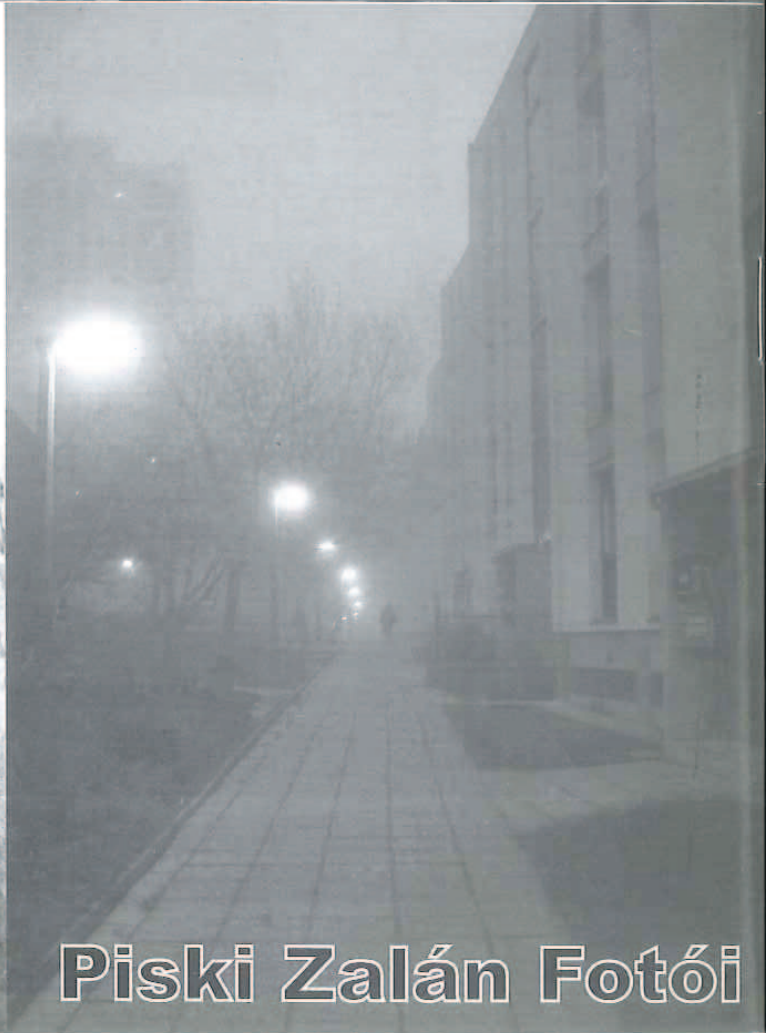
Az anyós panaszkodik a vejének:

- Olyan kövér vagyok, maga szerint hány kilót kéne leadnom?

- Nekem elég lenne ha leadna 21 grammot!

**Nyári
Summertime**

Piski Zalán Fotóí